

Disposició transitòria tercera. *Règim de protecció social aplicable als contractes en vigor.*

Les disposicions que conté l'article segon són aplicables a tots els contractes a temps parcial, sigui quina sigui la data en què es formalitzin, a partir de l'entrada en vigor d'aquest Reial decret llei, de conformitat amb el que estableix la disposició final segona.

Disposició addicional única. *Avaluació de les mesures.*

El Govern, en vista dels resultats de les mesures que conté aquest Reial decret llei i després de consultar les organitzacions sindicals i les associacions empresarials més representatives, o a proposta seva, pot promoure canvis legislatius en el llindar de la jornada que defineix el treball a temps parcial, el límit màxim d'hores complementàries que poden ser objecte de pacte específic, la distribució i la forma de realització de les hores complementàries, així com els límits i les condicions per a la consolidació en la jornada ordinària pactada inicialment d'una part de les hores complementàries.

Disposició derogatòria única. *Abast de la derogació normativa.*

Queden derogades totes les disposicions del mateix rang o d'un rang inferior que s'oposin al que disposa aquest Reial decret llei.

Disposició final primera. *Facultats de desplegament.*

1. El Govern ha de dictar les disposicions que siguin necessàries per al desplegament d'aquest Reial decret llei.

2. S'autoritza el director general de l'Institut Nacional d'Ocupació per aprovar els models de contracte a temps parcial i de pacte d'hores complementàries a què es refereixen, respectivament, la lletra a) de l'apartat 4 i la lletra a) de l'apartat 5 de l'article 12 de l'Estatut dels treballadors, d'acord amb la redacció que en fa aquest Reial decret llei.

Disposició final segona. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret llei entra en vigor l'endemà d'haver estat publicat en el «Butlletí Oficial de l'Estat», excepte les disposicions que contenen les regles segona i tercera de la disposició addicional setena de la Llei general de la Seguretat Social, d'acord amb la redacció que en fa l'article segon d'aquest Reial decret llei, que comencen a tenir efecte a partir de l'entrada en vigor de les disposicions reglamentàries previstes en la disposició final primera que les despleguin, que s'han de dictar en el termini màxim de tres mesos.

Madrid, 27 de novembre de 1998.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

27864 LLEI ORGÀNICA 8/1998, de 2 de desembre, de règim disciplinari de les Forces Armades. («BOE» 289, de 3-12-1998.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

És una constant històrica la preocupació per la protecció de la disciplina militar mitjançant l'establiment de normes que procurin l'adhesió a aquesta disciplina i, en cas d'infracció, la reparació immediata per mitjà de l'exercici de les potestats disciplinàries atribuïdes als comandaments militars. Tant en les ordenances particulars i generals, com en les normes codificades, la protecció i el manteniment de la disciplina ha constituït en els exèrcits un objectiu consubstancial a la institució mateixa.

La disciplina, factor de cohesió que obliga tothom de la mateixa manera, diu l'article 11 de la Llei 85/1978, de 28 de desembre, de reials ordenances de les Forces Armades, ha de ser practicada i exigida com a norma d'actuació. Té la seva expressió col·lectiva en l'acatament a la Constitució, a la qual la institució militar està subordinada. Al seu torn, l'article 28 diu que la disciplina obliga a manar amb responsabilitat i a obeir el que s'ha manat. L'adhesió racional del militar a les seves regles, fruit de la subordinació a valors superiors, garanteix la rectitud de la conducta individual i col·lectiva i assegura el compliment rigorós del deure.

En l'aspecte normatiu, un punt important d'inflexió en el règim disciplinari va ser la Llei orgànica 12/1985, de 27 de novembre, que va entrar en vigor, simultàniament amb el Codi penal militar, el dia 1 de juny de 1986.

La publicació d'ambdues normes tenia com a primer i més aparent objectiu aconseguir una separació efectiva entre l'esfera penal, comprensiva de conductes delictives, i l'esfera disciplinària que, seguint el model d'altres codis de disciplina europeus, recull les conductes que, amb independència de la seva naturalesa i per la seva major venialitat, es reserven la sanció i el càstig al comandament militar com a instrument per al manteniment de la disciplina. D'aquesta manera, l'autonomia legislativa del règim disciplinari trencava la unitat tradicional, originadora en alguns casos de confusió, de la regulació d'allò penal i d'allò disciplinari.

Un altre objectiu, també proposat, era trobar l'equilibri necessari entre la protecció de la disciplina, essencial per al funcionament correcte de les Forces Armades, i les garanties individuals recollides en la Constitució, incorporant a la matèria disciplinària un conjunt de drets constitucionals de observança inexcusable, inspirant-se en la doctrina que contenen sobre aquesta matèria les resolucions del Tribunal Europeu de Drets Humans i del Tribunal Constitucional.

Avui, amb la perspectiva que ofereix el temps transcorregut de la seva vigència, s'observa que, encara que algunes dificultats en la seva aplicació han desaparegut o han disminuït la transcendència que van tenir en els primers temps de vigència de la Llei, altres, tanmateix, romanen i cal corregir-les.

En efecte, el tractament legal incomplet o defectuós que es dona a alguns aspectes essencials del règim disciplinari crea, en algunes ocasions, llacunes, inseguretats jurídica i perjudicis per a la mateixa disciplina, i, en altres, obliga a atènyer-se a normes d'aplicació subsidiària que no preveuen específicament les peculiaritats de l'organització castrense. També cal posar fi a la dispersió legislativa produïda per les reformes parcials, contingudes fins i tot en normes completament alienes al règim sancionador, que n'exigeix l'ordenació i la sistematització i, en últim terme, s'han d'incorporar els criteris continguts en la jurisprudència de la Sala Cinquena del Tribunal Suprem i del Tribunal Constitucional als quals es deu la interpretació de diversos preceptes substantius i adjectius.

Per tant, el règim disciplinari és susceptible de millores dirigides a facilitar-ne l'aplicació, dins els límits que imposen la Constitució i les lleis, i a aconseguir, a part d'una qualitat tècnica desitjable, el seu tractament adequat per permetre un funcionament correcte que, en definitiva, beneficiï les Forces Armades.

Tanmateix, no es tracta de rebutjar o ignorar els aspectes de la Llei que han demostrat la seva eficàcia. Al contrari, molts d'aquests aspectes es troben en aquesta Llei que recull l'experiència de la seva aplicació en el que té de positiva, però també n'hi ha d'altres que exigeixen una profunda revisió perquè les necessitats de la disciplina en les Forces Armades així ho demanda.

En aquest sentit, i a l'empara de l'habilitació legislativa estatal que conté l'article 149.1.4a de la Constitució, es presenta ara l'ocasió d'adaptar el règim disciplinari a les notes singulars que caracteritzaran les Forces Armades en un futur pròxim.

Així, en primer lloc, s'ha de tenir en compte el procés, ja iniciat, de professionalització de les Forces Armades, per substituir progressivament el model mixt actual per un altre d'estrictament professional. Aquesta circumstància imposa conjugar un règim disciplinari dirigit fonamentalment a un personal gairebé tot professionalitzat, sense oblidar el personal de lleua que durant un període transitori ha de continuar formant part de les Forces Armades.

En segon lloc, les Forces Armades, especialment l'Exèrcit de Terra, estan immerses en una reorganització profunda que les ha de fer més operatives per afrontar una nova situació estratègica en la qual s'ha d'atendre noves missions, substituint el desplegament territorial per un altre de més procliu a donar resposta a aquestes missions.

En definitiva, l'objecte i el propòsit d'aquesta Llei és millorar i perfeccionar el règim disciplinari, atendre i donar resposta a les exigències de la disciplina d'un exèrcit modern situat en el llindar del segle XXI, atorgar al comandament militar un instrument eficaç, i tot això sense perjudici ni minva de les garanties i els drets reconeguts a les persones.

El seu articulat és encapçalat per la definició de l'objecte del règim disciplinari, que no pot ser cap altre que el de garantir, en primer lloc, l'observança de la Constitució i de les reials ordenances, atès que aquestes últimes constitueixen la regla moral de la institució i el marc que defineix, d'acord amb la Constitució i les lleis, les obligacions i els drets dels seus membres.

Sobre aquesta base, el contingut recull la matèria pròpia dels règims disciplinaris. Els canvis que introdueix són nombrosos, i cal destacar-ne, sense pretensió d'exhaustivitat, els següents.

La incorporació de nous tipus disciplinaris, o bé mitjançant la seva formulació autònoma, o bé mitjançant una nova redacció dels ja existents, més conformes amb el principi de legalitat, i eliminant, en la mesura que sigui possible, conceptes jurídics indeterminats. Encara que roman la divisió bipartida de les infraccions en lleus i greus, tradicional en el dret militar, s'abandona la regulació, no menys tradicional, separada i autònoma de les causes de responsabilitat disciplinària extraordinària perquè no són tan substancialment diferents d'aquelles, concebudes tal com ha exposat el Tribunal Constitucional.

Així com les actuacions que afecten la llibertat sexual d'inferiors o iguals, del mateix sexe o de diferent, amb prevalença de la condició de superior, d'antiguitat, de superioritat física o de qualsevol circumstància anàloga, o l'embriaguesa i el consum de drogues tòxiques, estupefaents o substàncies psicotròpiques de manera habitual, i se sancionen com a falta lleu els actes episòdics de consum de begudes alcohòliques durant el servei

o en ocasió d'aquest, i com a falta greu aquests mateixos supòsits quan són en servei d'armes o portant-ne.

Així mateix, atesa la transcendència i el retret social de les conductes relacionades amb el consum de drogues, s'ha optat per elevar a la categoria de falta greu la introducció en llocs militars, tinença i consum de drogues tòxiques, estupefaents o substàncies psicotròpiques. En el catàleg de faltes greus s'inclouen també, amb una redacció més d'acord amb el que demanda la disciplina dels exèrcits i la mateixa societat, la realització d'actes que impliquin un atac a la llibertat sexual de les persones, quan l'acte no constitueixi infracció més greu o delictiva.

Les raons que justifiquen la reducció del límit màxim de la sanció d'arrest per falta greu es troben en el dret disciplinari comparat dels països del nostre entorn occidental, en el qual pocs preveuen sancions d'arrest de dos mesos de durada i en cap no se supera. Aquesta reducció permet, a més, que el límit mínim de la pena de presó prevista en el Codi penal militar pugui baixar en determinades circumstàncies sense confondre's amb la sanció disciplinària.

La potestat disciplinària descansa fonamentalment en el comandament militar que s'exerceix i habilita per sancionar el personal que hi està subordinat directament. Substituir o combinar aquest criteri d'atribució de potestat amb altres, com el de la territorialitat o el funcional, no condueix a resultats satisfactoris, i no justifica els riscos de l'alteració d'uns hàbits sancionadors ja adquirits, una vegada superades les dificultats inicials d'adaptació al nou sistema sancionador.

El criteri general és matisat per un conjunt de regles especials destinades a donar resposta a determinades situacions que, per raó de la persona, del lloc o de la funció demanden un tractament singularitzat. Entre aquelles cal destacar l'exercici de la potestat disciplinària en les unitats o els grups temporals desplaçats fora del territori nacional, a bord dels vaixells, o respecte dels alumnes dels centres de formació, i dels qui exerceixen funcions judicials en la jurisdicció militar.

En matèria de procediments, se'n regulen substancialment dos. Un, d'oral, per sancionar faltes lleus; un altre, d'escrit, per sancionar faltes greus i, amb determinades especialitats, per imposar sancions disciplinàries extraordinàries mitjançant l'expedient governatiu. En ambdós s'ha procurat avançar en el reconeixement de les garanties i els drets personals, adaptats a les característiques de cada procediment.

El caràcter innovador d'aquesta Llei requereix, finalment, la revisió i la reforma de la Llei orgànica 4/1987, de 15 de juliol, de competència i organització de la jurisdicció militar; de la Llei orgànica 11/1991, de 17 de juny, de règim disciplinari de la Guàrdia Civil; de la Llei 17/1989, de 19 de juliol, reguladora del règim del personal militar professional, i de la Llei 28/1994, de 18 d'octubre, per la qual es completa el règim de personal del cos de la Guàrdia Civil, a què es dediquen les disposicions addicionals corresponents.

TÍTOL I Disposicions generals

Article 1.

El règim disciplinari de les Forces Armades té per objecte garantir l'observança de la Constitució, de les reials ordenances i altres normes que regeixen la institució militar, el compliment de les ordres del comandament i el respecte a l'ordre jeràrquic, amb independència de la protecció penal que correspongui a tot això i de l'exercici de les potestats disciplinàries judicials.

Article 2.

1. Constitueixen faltes disciplinàries les accions i les omissions previstes en aquesta Llei. Als efectes de la seva determinació, els són aplicables, en el que sigui procedent, les definicions de conceptes no penals que conté el títol I del llibre I de la Llei orgànica 13/1985, de 9 de desembre, del Codi penal militar.

2. Les infraccions disciplinàries donen lloc a la imposició de les sancions corresponents que estableix aquesta Llei.

Article 3.

1. Estan subjectes al que disposa aquesta Llei els militars de carrera i els altres militars que mantenen una relació de serveis professionals, llevat que, conforme amb la seva legislació específica, passin a situacions administratives en què deixin d'estar subjectes al règim general de drets i obligacions del personal de les Forces Armades i a les lleis penals i disciplinàries militars.

2. Als militars de lleva els és aplicable mentre fan el servei militar. També és aplicable als qui s'incorporin a prestar servei a les Forces Armades, per aplicació de la legislació reguladora de la mobilització nacional.

3. Els alumnes dels centres docents militars de formació estan subjectes al que disposa aquesta Llei. Les infraccions de caràcter acadèmic en l'ensenyament de formació no estan incloses en el règim disciplinari militar, i se sancionen d'acord amb les seves normes específiques.

Article 4.

La iniciació d'un procediment penal no impedeix la incoació i la tramitació d'expedients disciplinaris pels mateixos fets. No obstant això, la resolució definitiva de l'expedient només es pot produir quan sigui ferma la dictada en aquell procediment, la declaració de fets provats de la qual vincula l'Administració. Només pot recaure sanció penal i disciplinària sobre els mateixos fets quan no hi hagi identitat de bé jurídic protegit.

El temps transcorregut des de l'inici d'un procediment penal fins a la comunicació a l'autoritat disciplinària de la seva resolució ferma no es computa per a la prescripció de la infracció disciplinària.

TÍTOL II

Potestat disciplinària

Article 5.

La facultat de sancionar per la via disciplinària en les Forces Armades s'atribueix al ministre de Defensa, al cap de l'Estat Major de la Defensa, al subsecretari de Defensa, als caps dels estats majors de l'Exèrcit de Terra, de l'Armada i de l'Exèrcit de l'Aire i a les altres autoritats i comandaments als quals correspongui per la seva funció o el seu càrrec segons el que regula aquesta Llei.

Article 6.

Les sancions que s'imposin en l'exercici de la potestat disciplinària militar han de ser proporcionals als fets que les motivin i s'han d'individualitzar atenent les circumstàncies que concorrin en els autors i a les que afectin o puguin afectar l'interès del servei. S'ha de tenir especialment en compte la condició de militar de lleva per graduar les sancions amb menor rigor.

La condició d'alumne i l'exercici de les seves activitats en centres docents militars de formació i en altres unitats, centres o organismes on la completin, han de ser tinguts especialment en consideració en l'aplicació a aquests alumnes dels preceptes d'aquesta Llei.

TÍTOL III

Faltes i sancions

CAPÍTOL I

Infraccions disciplinàries

Article 7.

Són faltes lleus:

1. La negligència en el compliment de les obligacions de la destinació o el lloc i la falta d'interès en la instrucció o la preparació personal.

2. La inexactitud en el compliment de les ordres rebudes i de les normes de règim interior.

3. La inexactitud en el compliment de les normes sobre seguretat militar en matèria de reserva obligada.

4. La inexactitud en el compliment de les obligacions d'un servei d'armes o guàrdia de seguretat.

5. La descurança en la conservació de l'armament, el material i l'equip.

6. La descurança en la neteja personal i la infracció de les normes que regulen la uniformitat.

7. Ostentar insígnies, condecoracions o altres distintius militars o civils sense estar-ne autoritzat.

8. Les manifestacions de tebiesa o disgust en el servei i les murmuracions en contra d'aquest servei, les ordres del comandament o d'altres militars, així com tolerar aquestes conductes en les forces o el personal subordinats.

9. La falta de puntualitat en els actes de servei i les absències injustificades si no constitueixen infracció més greu.

10. L'absència injustificada de la destinació per un termini inferior a vint-i-quatre hores dels militars professionals i a cinc dies dels militars de lleva. El termini es computa de moment a moment, i es considera l'inicial aquell en què el militar havia de ser present en la destinació.

11. L'absència injustificada dels alumnes del centre docent militar de formació, i altres centres de formació, per un termini inferior a cinc dies. El termini es computa de moment a moment, i es considera l'inicial aquell en què l'alumne havia de ser present en el centre.

12. La falta de respecte a superiors i, en especial, les raons descompostes o les rèpliques desatentes amb els superiors.

13. La irrespectuositat o la desobediència lleu a les ordres de la Policia Militar en la seva funció d'agents de l'autoritat.

14. Fer reclamacions o peticions d'una manera o en termes irrespectuosos o prescindint de les vies reglades.

15. La inexactitud o la descurança en la tramitació reglamentària de les reclamacions o les peticions formulades pels subordinats.

16. Corregir un subordinat de manera desconsiderada.

17. Ofendre un subordinat o un company amb accions o paraules indecoroses o indignes.

18. Enviar sense motius justificats les competències atribuïdes per reglament als subordinats i la tolerància davant d'aquestes conductes.

19. Contreure deutes injustificats amb subordinats.

20. L'omissió de salutació a un superior, no tornar-lo a un igual o un inferior i el compliment inexacte de les normes que ho regulen.

21. Promoure alteracions del bon ordre o prendre part en aquestes alteracions que, sense que afecti l'interès del servei, es duiguin a terme en el curs d'activitats militars, o en aquarteraments, bases, vaixells, aeronaus o establiments militars.

22. Les baralles o els altercats entre companys.

23. Embriagar-se vestit d'uniforme o públicament quan afecti la imatge de la institució militar, o en aquarteraments, bases, vaixells, aeronaus o establiments militars, i en campaments i zones d'exercicis, quan no constitueixi infracció més greu.

24. Consumir begudes alcohòliques durant el servei o en ocasió d'aquest servei, i consentir o tolerar aquesta conducta, quan no constitueixi infracció més greu o delictes.

25. El joc dins dels recintes militars, sempre que no constitueixi un mer passatemps o esbarjo.

26. Presentar-se d'uniforme en llocs o establiments incompatibles amb la condició militar, comportar-se de manera escandalosa i dur a terme actes contraris al decòrum exigible als membres de les Forces Armades.

27. Deteriorar material o efectes de caràcter oficial, d'escassa entitat; adquirir o posseir aquest material o efectes amb coneixement de la seva procedència il·lícita o facilitar-los a tercers.

28. La sostracció d'escassa quantitat i els danys lleus a les coses comesos en aquarteraments, bases, vaixells, aeronaus o establiments militars, o en acte de servei, quan no constitueixi infracció més greu o delictes.

29. Emetre o tolerar expressions contràries, dur a terme actes lleument irrespectuosos o adoptar una actitud de menyspreu contra la Constitució, la Corona i els altres òrgans, institucions i poders o les persones i les autoritats que les encarnen, la bandera, l'escut i l'himne nacionals i de les altres institucions representatives, així com contra els representants d'altres nacions, les Forces Armades i els cossos que les componen i els altres instituts o cossos de naturalesa militar, així com els comandaments i les autoritats militars quan no constitueixin infracció més greu o delictes.

30. El tracte incorrecte amb la població civil en el compliment de funcions militars.

31. Expressar públicament opinions que impliquin infracció del deure de neutralitat en relació amb les diverses opcions polítiques o sindicals o que afectin el respecte degut a decisions dels tribunals de justícia.

32. Prestar col·laboració a organitzacions polítiques o sindicals sense haver sol·licitat prèviament de passar a la situació establerta legalment. Els militars de lleva han de complir la seva obligació de respectar el principi de neutralitat política en els termes assenyalats per la llei, sens perjudici que, fora dels recintes, els aquarteraments, els vaixells, les bases, les aeronaus i altres establiments militars, sense vestir l'uniforme i durant el temps en què no estiguin obligats a romandre i pernoctar en aquests establiments, puguin dur a terme les activitats polítiques o sindicals que derivin de la seva adscripció d'una índole o altra, i sempre que no es duiguin a terme en relació, directa o indirecta, amb els seus companys o els seus superiors, ni incideixin, directament o indirectament, en actes relacionats amb el servei, ni amb les Forces Armades, la seva organització, estructura i missions.

33. Auxiliar o encobrir l'autor d'una falta greu disciplinària.

34. Les altres que no siguin en els apartats anteriors i que impliquin inobservança lleu d'algun dels deures que assenyalen les reials ordenances, els reglaments i les altres disposicions que regeixen la institució militar.

Article 8.

Són faltes greus:

1. Deixar d'observar per negligència i en temps de pau una ordre rebuda, de manera que causi dany o risc per al servei.

2. Incomplir els deures militars propis de la destinació o del lloc que s'exerceixi quan no constitueixi infracció més greu o delictes.

3. Incomplir un deure militar per por d'un risc personal.

4. Incórrer en negligència en la preparació, la instrucció i l'ensinistrament de les forces o el personal subordinat.

5. La inobservança greu de les normes reglamentàries relatives a l'armament, el material i l'equip, així com el seu mal ús.

6. Incomplir les obligacions del sentinella o d'un altre servei d'armes, transmissions o guàrdia de seguretat, en temps de pau, sempre que no es causi un dany greu per al servei.

7. Abandonar, en temps de pau, un servei o guàrdia diferents dels inclosos en l'apartat anterior o col·locar-se en estat de no poder complir-los.

8. Consumir begudes alcohòliques en acte de servei d'armes o portant-les, i consentir o tolerar tal conducta, quan no constitueixi infracció més greu o delictes.

9. La introducció, tinença i consum de drogues tòxiques, estupefaents o substàncies psicotròpiques en aquarteraments, bases, vaixells, aeronaus, establiments o qualsevol lloc militar, i en campaments i zones d'exercicis, o consentir o tolerar aquestes conductes i, així mateix, el consum d'aquestes substàncies fora dels esmentats vaixells, les aeronaus i els llocs militars, quan es cometi vestint d'uniforme o públicament quan afecti la imatge de la institució militar, sempre que aquestes conductes no constitueixin una infracció més greu o un delictes.

10. Incomplir les normes de reserva obligada sobre afers del servei, sense causar un perjudici greu a la seguretat militar.

11. Divulgar informació que pugui afectar la protecció deguda de la seguretat o de la defensa nacional o publicar dades que només puguin ser conegudes per raó de la destinació o el càrrec en les Forces Armades, quan no constitueixi delictes.

12. Ocasionar o no impedir actes que impliquin risc per a la seguretat d'una força o unitat militar.

13. Excedir-se arbitràriament en l'exercici de l'autoritat o el comandament, sense causar un perjudici greu al subordinat o al servei.

14. Prevaler-se de l'ocupació per coartar qualsevol militar que es trobi de servei o impedir-li el compliment de les ordres relatives al servei.

15. Utilitzar per a usos particulars mitjans o recursos de caràcter oficial o facilitar-los a un tercer, tot això quan no constitueixi delictes.

16. Ordenar l'execució de prestacions de tipus personal alienes al servei.

17. Impedir, dificultar o limitar a un altre militar l'exercici lliure dels drets que tingui reconeguts legalment, quan no constitueixi delictes, així com interceptar o tornar al seu origen, sense donar-los el curs reglamentari degut, les reclamacions o les peticions formulades per subordinats.

18. Fer reclamacions, peticions o manifestacions contràries a la disciplina o basades en asseveracions falses; fer-les per mitjà dels mitjans de comunicació social o formular-les amb caràcter col·lectiu.

19. Promoure alteracions del bon ordre o prendre'n part en el curs d'activitats militars o en aquarteraments,

bases, vaixells, aereons o establiments militars, quan causin perjudici al servei.

20. La falta de subordinació, quan no constitueixi delictes.

21. Els actes amb tendència a ofendre d'obra la Policia Militar en la seva funció d'agents de l'autoritat.

22. Dur a terme accions que impliquin vexació o menyspreu a subordinats o companys, deixar d'auxiliar el company en perill o portar a terme accions o omissions contràries a la dignitat militar susceptibles de produir descrèdit o menyspreu de les Forces Armades.

23. Dur a terme actes que afectin la llibertat sexual de les persones quan l'acte no constitueixi infracció més greu o delictes.

24. Mantenir relacions sexuals en aquarteraments, bases, vaixells, aereons i altres establiments militars quan, per la forma i les circumstàncies en què es duguin a terme, o per la seva transcendència, atemptin contra la dignitat militar.

25. Promoure discussions o participar en discussions que suscitin antagonisme entre els diferents exèrcits i cossos de les Forces Armades, o de naturalesa militar.

26. Ocultar o alterar davant autoritats o superiors el nom, la circumstància o la destinació vertaders o fer ús d'un document que no correspongui a l'interessat.

27. L'absència injustificada de la destinació en un termini de vint-i-quatre hores a tres dies dels militars professionals i de cinc a quinze dies dels militars de lleua. El termini es computa de moment a moment, i es considera l'inicial aquell en què el militar havia de ser present en la destinació.

28. L'absència injustificada dels alumnes del centre docent militar de formació i altres centres de formació, sense autorització, en el termini de cinc a quinze dies. El termini es computa de moment a moment, i es considera l'inicial aquell en què l'alumne havia de ser present en el centre.

29. Deixar de prestar servei, a l'empara d'una suposada malaltia o prolongant de manera injustificada la baixa per al servei, quan no constitueixi infracció més greu o delictes.

30. Destruir, abandonar, deteriorar o sostreure cabals, material o efectes de caràcter oficial quan per la seva quantitat no constitueixi delictes, adquirir o posseir aquest material o aquests efectes amb coneixement de la seva procedència il·lícita o facilitar-los a tercers.

31. L'incompliment de les normes sobre incompatibilitats.

32. Emetre o tolerar manifestament i públicament expressions contràries, dur a terme actes irrespectuosos o adoptar una actitud de menyspreu contra la Constitució, la Corona i els altres òrgans, institucions o poders o les persones i les autoritats que les encarnen, la bandera, l'escut i l'himne nacionals i de les altres institucions representatives, així com contra els representants d'altres nacions, les Forces Armades i els cossos que les componen i altres instituts o cossos de naturalesa militar; així com els seus comandaments i les seves autoritats militars quan no constitueixin infracció més greu o delictes.

33. Participar en reunions clandestines, quan no constitueixi delictes.

34. Sense haver sol·licitat prèviament de passar a la situació establerta legalment, estar afiliat a alguna organització política o sindical, assistir d'uniforme o fent ús de la condició militar a qualsevol reunió pública o manifestació si té caràcter polític o sindical, exercir càrrecs de caràcter polític o sindical o acceptar-ne candidatures amb les excepcions establertes per les lleis.

Els militars de lleua han de complir la seva obligació de respectar el principi de neutralitat política en els ter-

mes assenyalats per la llei, sens perjudici que, fora dels recintes, els aquarteraments, els vaixells, les bases, les aereons i altres establiments militars, sense vestir d'uniforme i durant el temps en què no estiguin obligats a romandre-hi i pernoctar-hi, puguin dur a terme les activitats polítiques o sindicals que derivin de la seva adscripció d'una índole o altra, i sempre que no es duguin a terme en relació, directa o indirecta, amb els companys o els superiors, ni incideixin, directament o indirectament, en actes relacionats amb el servei, ni amb les Forces Armades, la seva organització, la seva estructura i les seves missions.

35. No resoldre en els terminis legals els recursos interposats davant sancions imposades per la comissió de faltes lleus.

36. Infringir una sanció o una mesura preventiva disciplinària o facilitar-ne l'incompliment.

37. Cometre una falta lleua tenint anotades i no cancel·lades com a mínim tres faltes sancionades amb arrest.

CAPÍTOL II

Sancions disciplinàries

Article 9.

1. Les sancions que es poden imposar per faltes lleus són les següents:

Reprensió.

Privació de sortida de la unitat fins a vuit dies.

Arrest d'un dia a trenta dies en el domicili o la unitat.

2. Les sancions que es poden imposar per faltes greus són les següents:

Arrest d'un mes i un dia a dos mesos en un establiment disciplinari militar.

Pèrdua de destinació.

Baixa en el centre docent militar de formació i en altres centres de formació.

3. La imposició de sancions s'entén sempre sens perjudici de les accions que corresponguin al perjudicat.

Article 10.

1. Els oficials generals, els oficials, els suboficials i la tropa i la marineria professionals poden ser sancionats, per falta lleua, amb reprensió i arrest d'un a trenta dies en el seu domicili o la seva unitat, i per falta greu, amb arrest d'un mes i un dia a dos mesos en un establiment disciplinari militar o amb pèrdua de destinació.

2. Als altres militars se'ls pot sancionar, per falta lleua, amb reprensió, privació de sortida de la unitat fins a vuit dies o arrest d'un a trenta dies en la seva unitat, i per falta greu, amb arrest d'un mes i un dia a dos mesos en un establiment disciplinari militar.

3. Als alumnes dels centres docents militars de formació se'ls poden imposar les sancions que estableix l'apartat anterior, que s'han de complir en el mateix centre i sens perjudici de la seva participació en les activitats acadèmiques. També poden ser sancionats, per falta greu, amb la baixa en el centre.

Article 11.

La reprensió és la reprovació expressa que per escrit dirigeix el superior al subordinat.

No constitueix sanció disciplinària l'advertència o l'amonestació verbal que, per al millor compliment de les obligacions i els serveis, es pot fer en l'exercici del comandament.

Article 12.

La privació de sortida implica la permanència del sancionat en la seva unitat, aquarterament, base, vaixell o establiment, fora de les hores de servei, amb supressió de sortides fins a vuit dies com a màxim.

Article 13.

L'arrest d'un a trenta dies consisteix en la restricció de llibertat del sancionat i implica la seva permanència, pel temps que duri el seu arrest, en el seu domicili o en el lloc de la unitat, l'aquarterament, la base, el vaixell o l'establiment que s'assenyali. El sancionat ha de participar en les activitats de la unitat i ha de romandre en els llocs assenyalats el temps restant.

Article 14.

L'arrest d'un mes i un dia a dos mesos consisteix en la privació de llibertat del sancionat i el seu internament en un establiment disciplinari militar durant el temps pel qual s'imposi. El militar sancionat no pot participar en les activitats de la unitat durant el temps que duri aquest arrest.

Quan concorrin circumstàncies justificades, i no es causi perjudici a la disciplina, es pot acordar l'internament en un altre establiment militar en les mateixes condicions de privació de llibertat.

Article 15.

La sanció de pèrdua de destinació suposa el cessament en la destinació que ocupa l'infractor, el qual durant dos anys no pot sol·licitar una nova destinació en la unitat, la localitat o la demarcació territorial específica dels exèrcits a què pertanyia quan va ser sancionat.

Article 16.

La sanció de baixa en el centre docent militar de formació implica la pèrdua de la condició d'alumne del centre i la de l'ocupació militar que hagi assolit amb caràcter eventual, sens perjudici de la condició militar que tenia abans de ser nomenat alumne.

CAPÍTOL III

Sancions disciplinàries extraordinàries i causes

Article 17.

Mitjançant un expedient governatiu es poden imposar sancions disciplinàries extraordinàries als militars professionals. És procedent la incoació d'un expedient governatiu per les causes següents:

1. Acumular en l'expedient personal, durant un període no superior a cinc anys, informes o qualificacions desfavorables que desmereixin la seva qualificació o la seva aptitud professional.

2. Dur a terme actes greument contraris a la disciplina, el servei o la dignitat militar, que no constitueixin delictes.

3. Embriagar-se o consumir drogues tòxiques, estupefaents o substàncies psicotròpiques amb habitualitat. S'entén que hi ha habitualitat si es té constància de tres episodis o més d'embriaguesa o consum de les substàncies esmentades en un període no superior a dos anys.

4. Manifestar, mitjançant expressions o actes amb transcendència pública, una actitud greument contrària a la Constitució o a Sa Majestat el Rei.

5. Cometre una falta greu tenint anotades i no cancel·lades com a mínim dues faltes greus.

6. Haver estat condemnat per sentència ferma en aplicació de disposicions diferents al Codi penal militar, per un delictes comès amb dol que comporti la pena de presó o quan la condemna sigui superior a un any de presó, si ha estat comès per imprudència. No es pot incoar l'expedient governatiu quan sigui procedent la pèrdua de la condició de militar com a conseqüència de la imposició d'una pena d'inhabilitació absoluta o especial per a l'ocupació o el càrrec públic.

7. Dur a terme qualsevol actuació que afecti la llibertat sexual d'inferiors o iguals, del mateix sexe o de diferent, prevalent-se de la condició de superior, de la major antiguitat en el servei, en les Forces Armades o en la unitat o la destinació, de superioritat física o de qualsevol altra circumstància anàloga, quan aquesta actuació no constitueixi delictes.

Article 18.

Són sancions disciplinàries extraordinàries les següents:

La pèrdua de llocs en l'escalafó.

La suspensió d'ocupació.

La separació del servei.

Article 19.

La pèrdua de llocs en l'escalafó suposa per al sancionat l'endarreriment en l'ordre d'escalafonament, dins de la seva ocupació, del nombre de llocs que es determini en la resolució de l'expedient, que no pot ser superior a un cinquè del nombre dels components del seu cos, la seva escala i la seva ocupació.

Article 20.

La suspensió d'ocupació priva de totes les funcions pròpies d'aquesta per un període d'un mes com a mínim i d'un any com a màxim, excepte en el cas previst en la causa sisena de l'article 17, que priva com a màxim pel temps de durada de la condemna.

També produeix l'efecte de quedar immobilitzat en l'ocupació en el lloc que ocupi i no és abonable per al servei.

Conclusa la suspensió, finalitza la immobilització en l'ocupació i la pèrdua de llocs és definitiva.

Article 21.

La separació del servei implica per al sancionat quedar fora dels exèrcits, sense poder tornar a ingressar-hi voluntàriament i perdre els drets militars adquirits, excepte l'ocupació i els drets passius que hagi consolidat.

Per als militars que mantenen una relació de serveis professionals de caràcter temporal, la separació del servei implica la resolució del compromís que tinguin contractat.

CAPÍTOL IV

Prescripció

Article 22.

1. Les faltes lleus prescriuen al cap de dos mesos i les greus al cap de sis mesos. Aquests terminis comencen a comptar des del dia en què la infracció s'hagi comès.

2. En les faltes greus, la prescripció s'interromp des que el procediment sancionador es dirigeixi contra el

presumpte responsable amb coneixement d'aquest, i torna a córrer el còmput del termini si no s'ha conclòs l'expedient en el temps d'instrucció que estableix aquesta Llei.

Article 23.

No es pot exigir responsabilitat disciplinària als militars de lleva quan hagin passat a la reserva del servei militar, sens perjudici del que disposa l'article 68 d'aquesta Llei.

Article 24.

Les sancions prescriuen en els mateixos terminis assenyalats en l'article 22. Aquests terminis comencen a comptar des de l'endemà del dia en què adquireixi fermesa la resolució sancionadora. La prescripció s'interromp quan per qualsevol motiu no imputable a les autoritats o als comandaments amb potestat disciplinària sigui impossible el seu compliment o aquest se suspenqui.

Article 25.

1. La possibilitat d'imposar les sancions disciplinàries de caràcter extraordinari prescriu al cap de dos anys d'haver-se produït la causa o les causes que puguin motivar-les. Si aquesta consisteix en una sentència judicial condemnatòria, la prescripció comença a computar des que se n'hagi rebut testimoni.

2. La prescripció s'interromp des que el procediment sancionador es dirigeixi contra el presumpte responsable amb coneixement d'aquest, i torna a córrer el temps, si no s'ha conclòs en el termini d'instrucció que assenyalava aquesta Llei.

3. Les sancions disciplinàries de caràcter extraordinari prescriuen al cap de quatre anys a comptar des que adquireixin fermesa. La prescripció s'interromp per les mateixes causes que estableix l'article anterior.

CAPÍTOL V

Competència sancionadora

Article 26.

Qualsevol militar té el deure de corregir les infraccions que observi en els d'ocupació inferior, tant si hi estan subordinats directament com si no, sigui quin sigui l'exèrcit o el cos al qual pertanyin. Si a més jutja les infraccions mereixedores de sanció, ho ha de fer per si mateix si té potestat sancionadora i, si no, ha d'informar-ne immediatament a qui la tingui.

Si es tracta d'una falta que per la seva naturalesa i circumstàncies exigeix una acció immediata per mantenir la disciplina i la subordinació, pot ordenar l'arrest de l'infractor en el seu domicili o la seva unitat durant el temps màxim de quaranta-vuit hores, en espera de la decisió posterior de l'autoritat o el comandament amb potestat disciplinària, al qual ha de donar compte de la disposició adoptada, de manera immediata.

Article 27.

Tenen potestat per imposar sancions al personal que es troba a les seves ordres:

1. El ministre de Defensa.

2. El cap de l'Estat Major de la Defensa, el subsecretari de Defensa i els caps dels estats majors de l'Exèrcit de Terra, de l'Armada i de l'Exèrcit de l'Aire.

3. Els oficials generals i almiralls, d'ocupació general de divisió o vicealmirall i superior, caps de la força i del suport a la força directament dependents dels respectius caps d'Estat Major i els comandants en cap dels comandaments operatius que, amb les mateixes ocupacions, estiguin subordinats directament al cap de l'Estat Major de la Defensa.

4. Els oficials generals i almiralls no inclosos en l'apartat anterior que exerceixin comandament o exerceixin prefectura o direcció d'una unitat, un centre o un organisme.

5. Els caps o els comandants de cos o unitat independent, de regiment, ala, flotilla, esquadrilla, vaixell o una unitat similar i els directors o els caps de centres o organismes.

6. Els caps de batalló, grup, esquadró aeri o una unitat similar.

7. Els caps de companyia o una unitat similar.

8. Els caps de secció o una unitat similar.

9. Els caps d'escamot o una unitat similar.

Article 28.

El ministre de Defensa pot imposar les sancions de repremsió, arrest d'un a trenta dies, arrest d'un mes i un dia a dos mesos, pèrdua de destinació i les sancions disciplinàries extraordinàries.

Article 29.

El cap de l'Estat Major de la Defensa, el subsecretari de Defensa i els caps dels estats majors de l'Exèrcit de Terra, de l'Armada i de l'Exèrcit de l'Aire poden imposar, en l'àmbit de les seves competències respectives, les sancions de repremsió, arrest d'un a trenta dies, arrest d'un mes i un dia a dos mesos i pèrdua de destinació.

El subsecretari de Defensa pot imposar la sanció de baixa en el centre docent militar de formació i en altres centres de formació.

Article 30.

Els oficials generals i almiralls, d'ocupació general de divisió o vicealmirall i superior, caps de la força i del suport a la força directament dependents dels respectius caps d'Estat Major i els comandants en cap dels comandaments operatius que, amb les mateixes ocupacions, estiguin subordinats directament al cap de l'Estat Major de la Defensa, poden sancionar els oficials generals, els oficials, els suboficials i la tropa i la marineria que estiguin destinats a unitats que depenguin orgànicament d'aquests, amb repremsió, arrest d'un a trenta dies i arrest d'un mes i un dia a dos mesos.

Article 31.

Els oficials generals i els almiralls no inclosos en l'article anterior que exerceixin comandament o exerceixin prefectura o direcció d'unitat, centre o organisme poden sancionar els oficials generals, els oficials, els suboficials i la tropa i la marineria que estiguin destinats a unitats que depenguin orgànicament d'aquests, amb repremsió i arrest d'un a trenta dies.

Article 32.

Els caps o els comandants de cos o una unitat independent, de regiment, ala, flotilla, esquadrilla, vaixell o una unitat similar i els directors o caps de centre o organisme poden sancionar els oficials i els suboficials que estiguin a les seves ordres, amb repremsió i arrest fins a catorze dies, i la tropa i la marineria, en el mateix cas, amb repremsió, privació de sortida fins a vuit dies i arrest fins a trenta dies.

Article 33.

Els caps de batalló, grup, esquadró aeri o una unitat similar poden sancionar els oficials i els suboficials que estiguin a les seves ordres, amb repremsió i arrest fins a vuit dies, i a la tropa i la marineria, en el mateix cas, amb repremsió, privació de sortida fins a vuit dies i arrest fins a catorze dies.

Article 34.

Els caps de companyia o una unitat similar poden sancionar els oficials i els suboficials que estiguin a les seves ordres amb repremsió i arrest fins a quatre dies a oficials o fins a vuit dies a suboficials, i a la tropa i la marineria, en el mateix cas, amb repremsió, privació de sortida fins a vuit dies i arrest fins a catorze dies.

Article 35.

Els caps de secció o una unitat similar poden sancionar els suboficials que estiguin a les seves ordres, amb repremsió i arrest fins a quatre dies, i a la tropa i la marineria, en el mateix cas, amb repremsió, privació de sortida fins a cinc dies i arrest fins a vuit dies.

Article 36.

Els caps d'escamot o una unitat similar amb categoria de suboficial poden sancionar la tropa i la marineria que estiguin a les seves ordres, amb repremsió, privació de sortida fins a cinc dies i arrest fins a quatre dies.

Article 37.

Les faltes disciplinàries comeses pels militars que no ocupin destinació han de ser sancionades pels caps de regió o zona militar, zona marítima, regió o comandament aeri o per l'almirall en cap de la jurisdicció central de Marina en les demarcacions on s'hagi comès la falta o, si s'escau, pel cap de l'Estat Major de l'exèrcit respectiu i el subsecretari de Defensa. Aquesta competència també pot ser exercida pel ministre de Defensa.

Article 38.

Els caps o els comandants de cos o unitat independent, regiment, ala, flotilla, esquadrilla, vaixell o una unitat similar poden delegar facultats sancionadores en els comandaments subordinats que es trobin al capdavant de les unitats destacades o aïllades.

Article 39.

Tenen potestat per imposar sancions al personal a les seves ordres els caps d'unitats o grups temporals desplaçats fora del territori nacional, sigui quina sigui la denominació que rebin. L'exercici de la potestat sancionadora, circumscrita temporalment a la durada de la missió per a la qual siguin creades aquestes unitats o aquests grups, depèn de l'entitat que aquests tinguin d'acord amb les regles que contenen els articles anteriors.

Article 40.

La facultat de sancionar a bord dels vaixells de l'Armada, l'exerceixen els comandants i les autoritats disciplinàries de qui depenguin. Els oficials superiors, l'oficial de guàrdia, els comandants de brigada i els caps de secció o servei tenen l'obligació de corregir les infrac-

cions que observin, d'acord amb el que estableix l'article 26, i de donar-ne compte al comandant del vaixell.

No obstant això, els comandaments de les unitats embarcades, que no constitueixin dotació del vaixell, conserven la facultat de sancionar el personal que estigui a les seves ordres, durant la durada del transport, sempre que l'acció comesa no afecti la seguretat ni les normes de règim interior establertes en el vaixell.

Article 41.

1. La potestat disciplinària per falta lleu sobre els membres del cos jurídic militar que exerceixin funcions judicials és exercida pels presidents dels tribunals militars territorials corresponents i, si s'escau, per l'auditor president del Tribunal Militar Central, al qual també correspon sancionar les faltes greus.

2. La potestat disciplinària sobre els membres del cos jurídic militar que exerceixin funcions fiscals és exercida pel ministre de Defensa o pels caps del seu cos dels quals depenguin orgànicament en l'àmbit de les seves competències respectives.

3. La potestat disciplinària en els supòsits anteriors és exercida sens perjudici del que disposen les lleis sobre organització dels òrgans judicials militars.

Article 42.

La potestat disciplinària sobre els membres del cos militar d'intervenció, que exerceixin funcions interventores, només pot ser exercida pel ministre de Defensa o pels caps del seu mateix cos dels quals depenguin orgànicament, en l'àmbit de les seves competències respectives.

Article 43.

La potestat disciplinària en relació amb els alumnes dels centres docents militars de formació pot ser exercida per les autoritats a què es refereixen els números 1, 2 i 3 de l'article 27 d'aquesta Llei. Així mateix, s'entenen inclosos, respectivament, en els números 4, 5, 6 i 7 del mateix article, amb les seves correlatives competències sancionadores, els directors d'ensenyament dels exèrcits i el titular de l'òrgan responsable en matèria d'ensenyament militar en relació amb els alumnes dels cossos comuns; els directors dels centres de formació i caps d'unitat, centre o organisme en el qual els alumnes estiguin completant la seva formació; els caps d'estudis dels centres esmentats, i els caps d'unitats d'enquadrament d'entitat batalló i companyia.

TÍTOL IV

Procediment sancionador

CAPÍTOL I

Disposicions generals

Article 44.

1. Per a la imposició de qualsevol sanció disciplinària és preceptiu tramitar el procediment que correspongui d'acord amb les normes que s'estableixen en aquest títol.

2. Abans d'iniciar un procediment, l'autoritat competent pot acordar la pràctica d'una informació prèvia per a l'aclariment dels fets.

3. Tanmateix, en la resolució que posi fi a un procediment per falta greu o a un expedient governatiu

poden ser sancionades les faltes lleus imputables a la persona a qui s'ha format expedient que resultin dels fets que li hagin estat notificats. De la mateixa manera, es poden sancionar faltes greus en un expedient governatiu.

Article 45.

Qualsevol militar que observi un fet o conducta que constitueixi infracció disciplinària o que en tingui coneixement i tingui la competència requerida per fer-ho, ha d'imposar la sanció corresponent si es tracta d'una falta lleu, o ordenar la incoació del procediment oportú.

Altrament, ho ha de comunicar pel conducte reglamentari a l'autoritat o al comandament competent per sancionar la falta o ordenar la instrucció de l'expedient oportú.

Article 46.

L'informe ha de contenir un relat clar i escaritat dels fets, les circumstàncies, la possible qualificació i la identitat del presumpte infractor. Ha d'estar signat per qui ho emeti, que ha de fer constar les dades necessàries per a la seva identificació.

Article 47.

1. L'autoritat o el comandament que tingui competència per sancionar ha d'informar per escrit a l'interessat la resolució que hagi adoptat, a qui ho hagi comunicat i, si s'escau, a qui hagi d'ordenar l'anotació en la documentació de l'infractor.

2. La notificació de les sancions s'ha de fer per qualsevol mitjà que permeti tenir constància que l'interessat l'ha rebuda, així com de la data, la identitat i el contingut de l'acte notificat.

Article 48.

1. Quan els terminis establerts en matèria de procediment i recursos s'assenyalin per dies s'entén que són hàbils, i se n'exclouen del còmput els diumenges i els declarats dies festius.

2. Quan el termini consti en mesos o anys, es computen de data a data. Si en el mes de venciment no hi ha dia equivalent a aquell en què comença el còmput, s'entén que el termini expira l'últim dia del mes.

3. Si l'últim dia del termini és inhàbil, s'entén prorrogat al primer dia hàbil següent.

4. Els terminis que constin en dies es compten a partir de l'endemà d'aquell en què tingui lloc la notificació o la publicació de l'acte de què es tracti.

Si no és així, es compten a partir del dia de la notificació o la publicació de l'acte corresponent llevat que s'hi disposi una altra cosa.

CAPÍTOL II

Procediment en faltes lleus

Article 49.

L'autoritat o el comandament que tingui competència per sancionar una falta lleu ha de seguir un procediment preferentment oral, en el qual ha de verificar l'exactitud dels fets, escoltar el presumpte infractor en relació amb aquests, comprovar si estan tipificats en algun dels apartats de l'article 7 d'aquesta Llei i, si és procedent, graduar i imposar la sanció corresponent, atenint-se a les circumstàncies concurrents en el fet i en l'infractor.

Article 50.

1. La resolució adoptada, que ha de ser notificada per escrit a l'interessat, ha de contenir, en tot cas, un breu relat dels fets, en el qual s'han de recollir sumàriament les manifestacions de l'infractor, s'ha d'expressar la qualificació de la falta comesa, amb indicació de l'apartat de l'article 7 d'aquesta Llei on està inclosa, la sanció imposada, les circumstàncies del seu compliment i els recursos en contra que siguin procedents, el termini hàbil per recórrer i l'autoritat davant la qual s'hagi d'interposar.

2. La notificació per sanció imposada als militars de lleua es pot substituir per la seva publicació en el quadre d'arrests de la unitat, que ha de reunir els requisits de l'apartat anterior.

CAPÍTOL III

Procediment en faltes greus

SECCIÓ 1a INICIACIÓ

Article 51.

1. Tenen atribucions per ordenar la incoació del procediment per sancionar faltes greus les autoritats a les quals es refereixen els articles 28 al 30 d'aquesta Llei, sens perjudici del que disposa l'article 41.1.

2. El procediment s'ha de seguir per escrit i el termini d'instrucció no pot ser superior a tres mesos.

Article 52.

1. L'autoritat que ordeni la incoació del procediment ha de designar un instructor que s'ha de fer càrrec de la tramitació. Així mateix, s'ha de designar un secretari que ha d'assistir l'instructor.

2. El nomenament com a instructor ha de recaure en un oficial del cos jurídic militar o en un oficial amb la formació adequada, que depengui d'aquella autoritat, que ha de tenir, en aquest cas, una ocupació superior o més antiga que el de major graduació d'aquells que han estat objecte d'expedient. Si no n'hi ha cap que reuneixi aquesta condició, ho ha de posar en coneixement de l'autoritat superior i sol·licitar-ne el nomenament.

3. Són aplicables a l'instructor i al secretari les normes sobre abstenció i recusació, per les causes i en la forma prevista en la legislació processal militar. La seva resolució correspon a l'autoritat que hagi fet els nomenaments i contra aquesta no es pot presentar cap recurs, sens perjudici que es pugui fer valer la causa de recusació en els recursos que s'interposin contra la resolució del procediment.

Article 53.

1. La persona objecte d'expedient pot comptar en totes les actuacions a què doni lloc aquest procediment sancionador amb l'assessorament de l'advocat o del militar que designi a aquest efecte.

2. Quan el militar designat no doni la seva conformitat a la funció encomanada, o se sol·liciti l'assessorament d'un militar sense designació específica, al militar de lleua li ha de ser assignat d'ofici pel cap de la seva unitat d'entre els oficials i els suboficials destinats a aquesta.

Article 54.

1. El procediment s'inicia per acord de l'autoritat competent per ordenar-lo al qual s'ha d'adjuntar, si s'es-

cau, l'informe rebut sobre els fets. En absència d'aquest, l'acord ha de contenir un relat dels fets.

2. L'acord d'inici del procediment, amb el nomenament de l'instructor i el secretari, s'ha de notificar a la persona objecte d'expedient, i se li ha de fer saber el seu dret a comptar amb l'assessorament en els termes de l'article anterior. També s'ha de comunicar al fiscal jurídic militar amb la tramesa d'una còpia de l'escrit d'iniciació i l'informe, si s'escau.

Article 55.

1. Quan la naturalesa i les circumstàncies de la falta exigeixin una acció immediata per mantenir la disciplina, l'autoritat que hagi acordat la incoació del procediment pot ordenar l'arrest preventiu del presumpte infractor en un establiment disciplinari militar o en el lloc que es designi. En cap cas no pot romandre en aquesta situació més d'un mes i li és abonable per al compliment de la sanció que li pugui ser imposada.

2. La mateixa autoritat, per evitar un perjudici al servei, pot acordar el cessament en les seves funcions del presumpte infractor per un temps que no sigui superior a tres mesos. Aquesta suspensió no té cap altre efecte que el cessament d'aquest en l'exercici de les seves funcions habituals.

SECCIÓ 2a DESENVOLUPAMENT

Article 56.

1. L'instructor ha de prendre declaració a la persona a qui s'ha format expedient i ha d'ordenar la pràctica de totes les diligències que siguin necessàries per a l'esclariment dels fets i la determinació de les responsabilitats susceptibles de sanció.

2. Una vegada efectuades les actuacions i les diligències que estableix l'apartat anterior, l'instructor ha de formular el plec de càrrecs corresponent, si s'escau, en el qual s'han de fer constar els fets que serveixen de fonament, la seva qualificació d'acord amb aquesta Llei i les sancions que li puguin ser aplicables.

3. El plec de càrrecs s'ha de notificar a la persona objecte d'expedient i se li n'ha de lliurar una còpia perquè, en un termini no superior a cinc dies, el respongui per escrit, allegant el que consideri procedent i proposant les proves que consideri convenientes en defensa seva.

Article 57.

1. La persona objecte d'expedient, si ho sollicita, pot conèixer, en qualsevol moment, l'estat de tramitació del procediment, i se li ha de donar vista d'aquest en els llocs i durant l'horari que s'assenyali.

2. La persona objecte d'expedient pot obtenir una còpia segellada dels documents que presenti, que ha d'aportar juntament amb els originals, així com la devolució d'aquests documents, llevat de quan hagin de constar en el procediment. També pot obtenir una còpia dels documents continguts en el procediment.

Article 58.

Respost el plec de càrrecs o transcorregut el termini per fer-ho, l'instructor ha d'acordar la pràctica de les proves admissibles en dret que jutgi pertinents. La resolució en què denegui la pràctica de les proves sollicitades per la persona objecte d'expedient ha de ser motivada i notificada a l'interessat. La resolució no és susceptible de recurs sens perjudici que pugui reproduir la petició de les proves que li hagin estat denegades en el recurs contra la resolució de l'expedient.

Article 59.

1. L'instructor, quan consideri conclús el procediment, ha de formular una proposta motivada i fonamentada de resolució, en la qual ha de fixar amb precisió els fets, manifestar si són constitutius d'infracció, amb indicació, si s'escau, de quina sigui, i sol·licitar la imposició de la sanció que correspongui al seu judici.

2. La proposta de resolució ha de ser notificada a la persona objecte d'expedient, a la vista de la qual s'ha de sotmetre el procediment perquè pugui formular les alegacions que consideri convenientes en el termini de cinc dies.

3. Formulades les alegacions, o transcorregut el termini per fer-ho, s'ha de remetre el procediment, amb caràcter immediat, a l'autoritat que n'hagi ordenat la incoació.

Article 60.

1. Si en qualsevol fase del procediment l'instructor dedueix la inexistència de responsabilitat disciplinària, ha de proposar l'acabament de l'expedient sense declaració de responsabilitat, i hi ha de fer constar les causes que el motiven.

2. En qualsevol moment del procediment en què s'aprecii que la presumpta infracció disciplinària pugui ser qualificada com a infracció administrativa d'una altra naturalesa o com a infracció penal, s'ha de posar en coneixement de l'autoritat que n'hagi ordenat la incoació.

3. L'instructor ha de procedir de la mateixa manera quan consideri que els fets poden ser constitutius d'una infracció més greu que l'apreciada inicialment.

4. L'instructor, quan tingui coneixement de la tramitació d'un procediment penal sobre els mateixos fets, ha de sol·licitar a l'òrgan jurisdiccional corresponent la comunicació sobre les actuacions judicials.

SECCIÓ 3a ACABAMENT

Article 61.

1. Rebut el procediment conclús amb la proposta, l'autoritat que n'hagi disposat la incoació ha d'acordar, si té competència per fer-ho, la imposició de la sanció que correspongui a la falta greu que consideri que s'ha comès o l'acabament del procediment sense responsabilitat, que es pot decretar sens perjudici de corregir en el mateix acte la falta lleu que resulti que s'ha comès. Així mateix, si el considera incomplet, pot tornar-lo a l'instructor perquè es practiquin determinades diligències o per reparar els defectes que s'hagin comès en la tramitació.

Abans de dictar la resolució, és preceptiu l'informe no vinculant de l'assessor jurídic corresponent, excepte en el cas de l'article 41.1, o de l'assessor jurídic general quan correspongui dictar-la al ministre de Defensa. També és preceptiu l'informe no vinculant del director del centre per imposar la sanció de baixa en el centre docent militar de formació.

Si no es té la competència necessària per corregir la falta greu que resulti del procediment, ha de remetre totes les actuacions a l'autoritat competent, pel conducte reglamentari, i ho ha de notificar a la persona objecte d'expedient.

2. Si els fets poden ser qualificats com a infracció administrativa o infracció penal, ho ha de comunicar a l'autoritat administrativa o judicial competent o al fiscal jurídic militar.

3. Si els fets poden ser constitutius d'una infracció disciplinària més greu, ha d'ordenar la incoació del procediment corresponent.

Article 62.

1. La resolució ha de ser motivada i ha de contenir el relat concís dels fets, la qualificació de la falta greu que es corregeix, amb indicació de l'apartat de l'article 8 d'aquesta Llei en el qual està inclosa, les persones responsables i la sanció que s'imposi, amb les circumstàncies del seu compliment i la declaració expressa de les mesures provisionals adoptades durant la tramitació del procediment. Si la sanció imposada és la de pèrdua de destinació, s'ha de concretar la limitació establerta en l'article 15, i fer esment de la unitat, la localitat o la demarcació territorial específica dels exèrcits a la qual pertanyia quan va ser sancionat.

2. La resolució ha de ser notificada íntegrament i per escrit a l'interessat, amb indicació expressa dels recursos que es poden interposar en contra, el termini hàbil i l'autoritat davant la qual sigui procedent.

3. La resolució dictada s'ha de fonamentar únicament en els fets que hagin estat notificats per l'instructor a l'interessat, sens perjudici de la seva valoració jurídica diferent sempre que no sigui més greu.

Article 63.

1. Dins els quinze dies a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució per la qual s'imposa una sanció per falta lleu, l'autoritat disciplinària ha d'ordenar, si segons el seu parer els fets sancionats poden ser constitutius d'una falta greu o d'una de les causes de l'article 17 d'aquesta Llei, l'obertura del procediment corresponent, o ha de donar-ne part a l'autoritat competent per fer-ho.

2. Si el sancionat ha interposat un recurs en contra de la sanció per una falta lleu, aquest recurs s'acumula al nou procediment.

3. Aquest procediment ha de concloure, o bé confirmant la sanció imposada, o bé deixant-la sense efecte, o bé apreciant l'existència d'una falta greu o una causa de l'article 17; en aquest cas, s'ha d'acordar la nul·litat de la sanció anterior, s'ha d'imposar la sanció disciplinària que correspongui i s'ha d'abonar, si és possible, la sanció complerta.

CAPÍTOL IV

Expedient governatiu

Article 64.

La incoació, la tramitació i la resolució de l'expedient governatiu es regeix per les disposicions establertes en el capítol anterior amb les especialitats següents:

1. El termini màxim d'instrucció de l'expedient és de sis mesos.

2. L'instructor de l'expedient ha de ser un oficial del cos jurídic militar.

3. L'instructor ha d'incorporar a l'expedient la documentació militar de l'interessat, les seves cinc últimes conceptuacions anuals i totes les dades que puguin servir d'antecedent.

4. S'ha de prendre declaració sobre els punts presos en l'ordre de procedir al cap o comandant del cos o la unitat independent, ala, flotilla, esquadrilla, vaixell o unitat similar o al director o cap de centre o organisme on estigui destinat l'interessat. Si no té cap destinació, els caps que han d'informar són els últims a les ordres dels quals hagi servit, i s'ha d'agregar, pel que fa a la seva conducta, el que consti a l'autoritat militar del lloc de la seva residència.

5. Els terminis per respondre el plec de càrrecs i per formular alegacions a la proposta de l'instructor són de deu dies.

6. Prèviament a la imposició de sanció és preceptiu escoltar el Consell Superior, o la Junta Superior, de l'exèrcit o el cos al qual pertanyi la persona objecte d'expedient.

Article 65.

1. Si el procediment s'ha iniciat per la notificació de l'òrgan judicial de la condemna imposada a la persona objecte d'expedient, l'instructor li n'ha de donar trasllat perquè en el termini de deu dies formuli les alegacions i proposi les proves que consideri oportunes.

2. L'instructor pot no admetre altres proves diferents d'aquelles que pretenguin demostrar la falsedat o la inexistència de la sentència notificada o la falta de fermesa de la sentència.

3. Formulades les alegacions a la proposta de l'instructor, o transcorregut el termini per fer-ho, s'ha de remetre l'expedient al ministre de Defensa, que l'ha de resoldre, amb l'informe previ de l'Assessoria Jurídica General. Si s'ha practicat prova, prèviament s'ha de tornar a donar audiència a la persona objecte d'expedient perquè pugui formular les alegacions en deu dies sobre l'expedient complet.

Article 66.

En el cas de l'article anterior, a la persona objecte d'expedient se li ha d'imposar la sanció de separació del servei o de suspensió d'ocupació fins al temps de durada de la condemna com a màxim, si aquesta és superior a tres anys de presó per qualsevol delictes, o si és inferior, ho és per delictes dolosos d'homicidi, lesions, amenaces, coaccions, contra la llibertat sexual, contra el patrimoni i contra l'ordre socioeconòmic, contra la salut pública i falsedats. Altrament, es pot imposar la sanció de pèrdua de llocs en l'escalafó o la suspensió d'ocupació fins al temps de la durada de la condemna com a màxim.

CAPÍTOL V

Compliment de les sancions

Article 67.

Les sancions disciplinàries són executives immediatament i s'han de començar a complir el mateix dia en què es notifiqui a l'infractor la resolució per la qual se li imposen. En els arrests per falta greu, l'autoritat que els hagi imposat ha d'adoptar les mesures oportunes per a l'ingrés immediat del sancionat en l'establiment disciplinari, o en un altre establiment militar que en depengui, i li és abonable el temps de privació o restricció de llibertat sofert pels mateixos fets i el transcorregut des del dia de la notificació. S'exceptua el cas en què s'hagi acordat la suspensió de la sanció de privació de llibertat, durant el temps de tramitació del recurs que s'interposi.

Article 68.

1. La imposició d'algun dels arrests definits en els articles 13 i 14 d'aquesta Llei impedeix que els militars de lleua passin a la reserva del servei militar fins al seu compliment.

2. Una vegada acomplert l'arrest, si la seva durada ha superat el temps de servei que en el moment de la seva imposició li resti al sancionat, aquest ha de passar a la reserva del servei militar.

3. La imposició dels arrests esmentats comporta, respecte dels militars que mantenen una relació de serveis professionals de caràcter permanent, que la seva sol·licitud de renúncia a la condició de militar no tingui efectes mentre no finalitzi el seu compliment, i, respecte dels militars que mantenen una relació de serveis professionals de caràcter temporal, que la data de finalització del seu compromís es retardi fins que es compleixin, sens perjudici de la seva resolució d'acord amb el que disposa la seva normativa específica.

Article 69.

Quan concorrin diverses sancions i no sigui possible complir-les simultàniament, s'han de complir segons l'ordre en què hagin estat imposades, llevat dels arrests, que s'han de complir amb preferència a les altres i entre aquests per l'ordre de major a menor gravetat. Si la suma dels arrests és superior a quatre mesos, no s'ha de complir el temps que sobrepassi aquest límit.

Article 70.

Les autoritats a les quals es refereixen els articles 28 al 30 d'aquesta Llei i, si s'escau, l'auditor president del Tribunal Militar Central, que hagin imposat una sanció disciplinària, poden acordar d'ofici la suspensió de la sanció per un termini inferior a la seva prescripció, o la inexecució de la sanció, quan hi hagi una causa justa per fer-ho i no perjudiqui la disciplina.

Les altres autoritats i els comandaments amb competència sancionadora poden proposar-ho respecte a les sancions imposades, a les autoritats esmentades en el paràgraf anterior, les quals han de resoldre-ho d'acord amb el que estableix el paràgraf esmentat.

CAPÍTOL VI

Anotació i cancel·lació

Article 71.

Totes les sancions disciplinàries, excepte la de reprensió, s'han d'anotar en la documentació militar del sancionat. En la nota estampada ha de figurar, a més, l'expressió clara i concreta dels fets i la seva qualificació.

Article 72.

1. Les notes desfavorables a què fa referència l'article anterior han de ser cancel·lades, excepte la de separació del servei, a instància de l'interessat, una vegada transcorregut el termini d'un any, de dos anys o de quatre anys segons es tracti, respectivament, de sancions imposades per falta lleu, per falta greu o de sancions disciplinàries extraordinàries.

2. Els mateixos efectes produeix el transcurs dels terminis establerts a l'apartat anterior i sis mesos més.

3. Aquests terminis es compten des del compliment de la sanció, o des de la data en què aquesta hagi finalitzat, en cas d'inexecució, sempre que durant aquest termini no li hagi estat imposada cap pena o sanció disciplinària, ni s'hi estigui instruint cap procediment penal o disciplinari.

4. Les anotacions per falta lleu dels alumnes dels centres de formació s'han de cancel·lar, en tot cas, quan s'incorporin a la seva escala.

Article 73.

Cal determinar per reglament el procediment per a les cancel·lacions que preveu l'article anterior. Si no es produeix la cancel·lació deguda, es pot recórrer mitjançant recurs ordinari, i contra la seva resolució es pot

interposar recurs contenciós disciplinari militar davant el Tribunal Militar Central.

Article 74.

1. Acordada la cancel·lació, cal procedir a eliminar de la documentació de l'interessat la sanció anotada per falta lleu, i s'ha de tornar a redactar sense fer cap esment o referència a la falta comesa ni a la sanció imposada.

2. La cancel·lació d'una anotació de sanció per falta greu, o sanció disciplinària extraordinària, produeix l'efecte d'anul·lar la inscripció sense que se'n pugui donar certificació, llevat de quan ho sol·licitin les autoritats competents per fer-ho, als únics efectes de les classificacions reglamentàries, de concessió de recompenses i de l'atorgament d'aquelles destinacions l'acompliment de les quals es consideri incompatible amb la naturalesa de les conductes que hagin determinat les sancions de què es tracta.

TÍTOL V

Recursos

Article 75.

1. Contra les resolucions sancionadores, els interessats poden interposar els recursos previstos en els articles següents sens perjudici del compliment de la sanció imposada.

2. Els recursos s'han de presentar per escrit, sempre han de ser motivats i en cap cas no es poden fer de forma col·lectiva.

Article 76.

1. El recurs s'ha d'adreçar pel conducte reglamentari a l'autoritat o el comandament superior al que hagi imposat la sanció, tenint en compte l'escalonament jeràrquic assenyalat en l'article 27 i, si s'escau, el que estableixen els articles 41 i 42. Quan el recurs s'interposi contra sancions imposades als alumnes dels centres de formació, l'escalonament jeràrquic és el que assenjala l'article 43.

2. Quan la sanció hagi estat imposada per l'auditor president del Tribunal Militar Central, el recurs s'ha d'interposar davant la Sala de Govern d'aquest Tribunal.

3. Quan la sanció hagi estat imposada pel ministre de Defensa, el recurs s'ha d'interposar davant d'aquesta autoritat.

4. El recurs es pot interposar en el termini de quinze dies, que s'inicia l'endemà de la notificació de la sanció. Si aquesta és d'arrest, el termini finalitza al cap de quinze dies del seu compliment.

Article 77.

1. Contra la resolució per la qual s'imposa la sanció per falta lleu, es pot interposar el recurs que estableix l'article anterior.

2. La resolució del recurs posa fi a la via disciplinària excepte quan l'hagi dictada un comandament de rang inferior a cap o comandant de cos o unitat independent, regiment, ala, flotilla, esquadrilla, vaixell o una unitat similar. En aquest cas, es pot interposar un segon recurs davant aquest cap o comandant en el termini de quinze dies a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució objecte de recurs.

3. Contra les resolucions que posin fi a la via disciplinària es pot interposar, quan afectin l'exercici dels drets fonamentals de la persona, el recurs contenciós disciplinari militar preferent i sumari d'acord amb el que disposa la legislació processal militar.

Article 78.

Contra la resolució per la qual s'imposa una sanció per falta greu es pot interposar el recurs procedent que regula l'article 76. La resolució d'aquest recurs posa fi a la via disciplinària i contra aquesta es pot interposar recurs contenciós disciplinari militar d'acord amb el que disposa la legislació processal militar.

Article 79.

Contra la resolució per la qual s'imposa una sanció disciplinària extraordinària, es pot interposar recurs de reposició davant el ministre de Defensa en el termini d'un mes. Contra la seva resolució es pot interposar recurs contenciós disciplinari militar, d'acord amb el que disposa la legislació processal militar.

Article 80.

1. Les autoritats i els comandaments competents per resoldre els recursos en via disciplinària han de dictar resolució en el termini d'un mes. Cal atènyer-se al que disposa la legislació processal militar pel que fa als efectes de l'absència de resolució en el termini establert.

2. En tot cas, l'autoritat davant la qual es recorre ha de comprovar si s'ha respectat el procediment establert, ha de dur a terme els escatiments pertinents i revisar o considerar els fets, la seva qualificació i la sanció imposada, que pot anul·lar, disminuir o mantenir.

3. La resolució adoptada s'ha de notificar al recurrent amb indicació del recurs que sigui procedent en contra, el termini hàbil per recórrer-la i l'autoritat o l'òrgan judicial davant del qual s'ha d'interposar. Així mateix, la resolució s'ha de comunicar a l'autoritat que hagi imposat la sanció.

Article 81.

El sancionat pot sol·licitar la suspensió de les sancions per falta greu i extraordinàries durant el temps de tramitació del recurs. L'autoritat competent per al coneixement del recurs ha de resoldre aquesta petició en el termini de cinc dies, la qual s'ha de denegar si perjudica la disciplina militar. Transcorregut aquest termini, s'entén desestimada la sol·licitud sens perjudici de l'obligació d'emetre resolució de manera expressa.

Disposició addicional primera.

Els tribunals de la jurisdicció ordinària han de posar en coneixement del Ministeri de Defensa qualsevol resolució que posi fi als processos penals que afectin el personal sotmès a aquesta Llei.

Disposició addicional segona.

El recurs regulat en l'article 201 de la Llei 85/1978, de 28 de desembre, de reials ordenances per a les Forces Armades, no pot ser utilitzat per a les reclamacions que tinguin l'origen en aquesta Llei, que s'han d'ajustar al que aquesta disposa.

Disposició addicional tercera.

La Llei orgànica 4/1987, de 15 de juliol, de competència i organització de la jurisdicció militar, es modifica en els termes següents:

1. L'article 122 queda redactat de la manera següent:

«Les faltes compreses en la Llei orgànica de règim disciplinari de les Forces Armades que, com a militars i quan no actuïn en l'exercici dels seus

càrrecs, cometin els membres dels tribunals militars, els jutges togats militars, fiscals i secretaris relators, han de ser sancionades d'acord amb aquesta Llei.»

2. L'article 123 queda redactat de la manera següent:

«Per a la imposició de les sancions disciplinàries extraordinàries regulades en la Llei orgànica de règim disciplinari de les Forces Armades als militars que exerceixin funcions judicials, cal la proposta favorable de la Sala de Govern del Tribunal Militar Central. Quan exerceixin funcions fiscals, en l'expedient s'ha d'escoltar el fiscal togat.»

Disposició addicional quarta.

La Llei orgànica 11/1991, de 17 de juny, del règim disciplinari de la Guàrdia Civil, s'ha de modificar en els termes següents:

U. L'article 2 queda redactat de la manera següent:

«Estan subjectes a aquesta Llei els membres de la Guàrdia Civil compresos en qualsevol de les situacions administratives en què es mantinguin els drets i les obligacions inherents a la condició militar.

Els alumnes dels centres docents de formació i de perfeccionament de la Guàrdia Civil estan subjectes al que preveu aquesta Llei. Les infraccions de caràcter acadèmic no estan incloses en el règim disciplinari de la Guàrdia Civil.»

Dos. En l'article 8 es fan les modificacions següents:

L'apartat 10 queda redactat d'aquesta manera:

«10. L'absència de la destinació o residència, amb infracció de les normes sobre permisos, per un termini superior a vint-i-quatre hores, quan no constitueixi delictes.»

L'apartat 28 passa a ser apartat 34 de l'article 8 esmentat.

S'hi afegeixen, amb el text que s'indica a continuació, uns nous apartats números 28, 29, 30, 31, 32 i 33:

«28. Dur a terme accions que impliquin vexació o menyspreu a subordinats o companys, deixar d'auxiliar el company en perill o dur a terme accions o omissions contràries a la dignitat militar susceptibles de produir el descrèdit o el menyspreu de la institució.

29. Instalar videocàmeres fixes o mitjans tècnics anàlegs, o ordenar-ne la instal·lació, per a finalitats que preveu la llei, sense complir tots els requisits legals.

30. Infringir de qualsevol manera les condicions o les limitacions fixades en la resolució per la qual es va autoritzar una videocàmera fixa o un mitjà tècnic anàleg.

31. Utilitzar videocàmeres mòbils o ordenar-ne la utilització, sense complir tots els requisits que exigeix la llei.

32. Conservar els enregistraments efectuats lícitament amb videocàmeres o mitjans tècnics anàlegs durant un temps superior o fora dels casos que permet la llei, o cedir-les o copiar-los quan la llei ho prohibeix.

33. Qualsevol altra infracció de la normativa legal sobre utilització de videocàmeres per les forces i els cossos de seguretat en llocs públics, que no constitueixin falta molt greu o delictes.»

Tres. Els apartats 3 a l'11 de l'article 9 passen a numerar-se, correlativament i pel mateix ordre que tenen,

4 al 12, i s'hi afegeix un nou apartat 3 amb la redacció següent:

«Les infraccions que s'esmenten a continuació, relatives a la normativa legal sobre utilització de videocàmeres per les forces i els cossos de seguretat en llocs públics:

- A) Alterar o manipular els enregistraments d'imatges o sons, sempre que no constitueixi delicte.
- B) Permetre l'accés de persones no autoritzades a les imatges i els sons gravats, o utilitzar-los per a finalitats diferents de les previstes legalment.
- C) Reproduir les imatges i els sons per a finalitats diferents de les previstes legalment.
- D) Utilitzar els mitjans tècnics regulats en aquesta normativa legal per a finalitats diferents de les que preveu aquesta normativa.»

Quatre. En l'apartat 2 de l'article 10 i en l'apartat 2 de l'article 13 se substitueix l'expressió «arrest d'un mes i un dia a tres mesos» per «arrest d'un mes i un dia a dos mesos».

Cinc. En l'apartat 3 de l'article 10 se substitueix l'expressió «suspensió d'ocupació d'un mes a un any» per «suspensió d'ocupació».

Sis. S'afegeix un segon paràgraf a l'apartat 2 de l'article 13, amb la redacció següent:

«Quan concorrin circumstàncies justificades, i no perjudiqui la disciplina, es pot acordar l'internament en un altre establiment en les mateixes condicions de privació de llibertat.»

Set. L'apartat 1 de l'article 16 queda redactat de la manera següent:

«La suspensió d'ocupació priva de totes les funcions pròpies d'aquesta per un període mínim d'un mes i màxim d'un any, llevat de quan s'imposi per la falta molt greu que preveu l'apartat 11 de l'article 9, que ho és com a màxim pel temps de durada de la condemna.»

Vuit. En els articles 19.3 i 23 se substitueix l'expressió «els caps de terç» per l'expressió «els caps de zona», i roman inalterable el contingut d'ambdós preceptes.

Nou. En els articles 19.7 i 27 se substitueix l'expressió «els caps de línia» per l'expressió «els caps de secció», i roman inalterable el contingut d'ambdós preceptes.

Deu. Es numera amb l'1 el paràgraf únic de l'article 30 i s'hi afegeix un apartat 2, amb la redacció següent:

«2. Tenen potestat per imposar sancions al personal a les seves ordres els caps d'unitats o grups temporals de la Guàrdia Civil desplaçats fora del territori nacional, sigui quina sigui la denominació que rebin. L'exercici de la potestat sancionadora, circumscrita temporalment a la durada de la missió per a la qual hagin estat creades les unitats o els grups esmentats, depèn de l'ocupació que tingui el seu cap, d'acord amb les regles que contenen els articles anteriors.»

Onze. En l'apartat 2 de l'article 35 se substitueix l'expressió «per les mateixes causes es pot acordar el cessament» per la següent: «per les mateixes causes o per evitar de perjudicar greument el servei, es pot acordar el cessament».

La referència a l'article 9.10, que conté l'apartat 4 de l'article 53, s'entén feta a l'article 9.11.

Dotze. L'apartat 2 de l'article 55 queda redactat de la manera següent:

«En els arrests d'un mes i un dia a dos mesos, l'autoritat que els hagi imposat ha d'adoptar les mesures oportunes per a l'ingrés immediat del sancionat en establiment disciplinari o en un altre establiment que en depengui, i li serà abonable el temps de privació o restricció de llibertat sofert pels mateixos fets i el transcorregut des del dia de la notificació.»

Tretze. En l'article 57, se substitueix l'expressió «si la suma d'aquests passa de sis mesos» per «si la suma d'aquests passa de quatre mesos».

Catorze. Es numera amb el 3 l'apartat 2 de l'article 60, i s'hi afegeix un nou apartat 2 amb la redacció següent:

«2. Els mateixos efectes es produeixen al cap de sis mesos del transcurs dels terminis que estableix l'apartat anterior.»

Així mateix, el nou apartat 3 de l'article 60 queda amb la redacció següent:

«Aquests terminis s'han de comptar des que s'hagi complert la sanció, sempre que durant aquest temps no hagi estat imposada a l'interessat cap pena o sanció disciplinària, ni se li estigui instruint un procediment penal o disciplinari.»

Quinze. L'apartat 2 de l'article 62 queda redactat de la manera següent:

«2. La cancel·lació d'una anotació de sanció per falta greu o molt greu produeix l'efecte d'anular la inscripció, sense que se'n pugui donar certificació, llevat de quan ho sollicitin les autoritats competents per fer-ho i als únics efectes de les classificacions reglamentàries, de la concessió de recompenses i de l'atorgament de les destinacions l'acompliment de les quals es consideri incompatible amb la naturalesa de les conductes que hagin determinat les sancions de què es tracti.»

Setze. L'apartat 1 de l'article 66 queda redactat de la manera següent:

«Contra les resolucions del ministre de Defensa que imposin alguna de les sancions previstes en aquesta Llei es pot interposar recurs de reposició davant la mateixa autoritat, en el termini d'un mes, sens perjudici de la via contenciosa disciplinària militar a què es refereixen els dos articles anteriors.»

Disset. S'hi afegeix una disposició addicional tercera amb la redacció següent:

«1. L'aplicació d'aquesta Llei als alumnes dels centres docents de formació de la Guàrdia Civil s'ha d'efectuar amb l'observança del que preveuen els apartats següents.

2. Per als alumnes que siguin membres de la Guàrdia Civil i hagin ingressat en el centre per accedir a una altra escala:

a) La baixa de l'interessat en el centre de formació és inherent a les sancions de separació del servei, suspensió d'ocupació i pèrdua de destinació.

b) Totes les sancions d'arrest s'han de complir en el mateix centre i sens perjudici de la participació de l'alumne en les activitats acadèmiques.

c) Corresponen al general en cap d'Ensenyament de la Guàrdia Civil, als directors dels centres docents de formació de l'Institut, caps d'unitat, centre o organisme en què els alumnes estiguin completant la seva formació, caps d'estudis d'aquests centres docents i caps d'unitat d'ensenyament o

denominació equivalent, correlativament, la potestat i les competències sancionadores que estableixen els apartats 2 al 5 de l'article 19 i els articles 22 al 26 d'aquesta Llei orgànica.

3. Per als altres alumnes dels centres de formació de la Guàrdia Civil:

a) Les faltes molt greus que tipifica l'article 9 d'aquesta Llei orgànica es consideren i se sancionen com a faltes greus.

b) La sanció de pèrdua de destinació queda substituïda per la de baixa en el centre docent, amb els efectes que determina l'apartat 3 de l'article 59 de la Llei 17/1989, de 19 de juliol, del règim del personal militar professional.

c) En tot cas, i per a les sancions d'arrest, és aplicable el que determina l'apartat b) del número 2 d'aquesta disposició addicional.

d) La competència per imposar la sanció de baixa en el centre docent de formació correspon al subsecretari de Defensa, amb l'informe previ del director del centre. Contra la resolució per la qual s'imposi aquesta sanció, es pot interposar recurs d'alçada davant el ministre de Defensa.

En les altres coses, i sens perjudici de les competències del director general de la Guàrdia Civil i del subdirector general de Personal de la Guàrdia Civil, és aplicable el que disposa el paràgraf 2.c) anterior.

4. S'han de continuar i resoldre d'acord amb el que disposen els apartats anteriors els procediments sancionadors en què es trobin inclosos militars que adquireixin la condició d'alumnes de qualsevol centre.

5. La incoació d'un expedient disciplinari o governatiu contra un alumne impedeix que l'interessat sigui declarat apte en el curs acadèmic corresponent, fins que sigui ferma en la via disciplinària la resolució que s'hi dicti i sens perjudici dels efectes que es puguin derivar d'aquesta resolució. És nul qualsevol acte o decisió que contraïngui el que s'ha establert abans.»

Disposició addicional cinquena.

L'article 65.1.d) de la Llei 17/1989, de 19 de juliol, reguladora del règim del personal militar professional, queda redactat de la manera següent:

«Pena principal o accessòria de pèrdua d'ocupació, d'inhabilitació absoluta o d'inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic.

El ministre de Defensa pot concedir la rehabilitació, a petició de l'interessat, de qui hagi estat condemnat a una pena principal o accessòria d'inhabilitació especial per a una ocupació o un càrrec públic fins a tres anys, atenent les circumstàncies i l'entitat del delictes comès, i quan s'hagi complert la pena.»

Disposició addicional sisena.

S'afegeix un apartat 3 a l'article 2 de la Llei 28/1994, de 18 d'octubre, per la qual es completa el règim del personal del cos de la Guàrdia Civil, amb la redacció següent:

«3. El ministre de Defensa, a proposta motivada del ministre de l'Interior, pot concedir la rehabilitació dels membres del cos de la Guàrdia Civil amb les mateixes condicions i els mateixos requisits que preveu el segon paràgraf de l'article 65.1.d) de la Llei 17/1989, de 19 de juliol, reguladora del règim del personal militar professional.»

Disposició transitòria primera.

Les faltes disciplinàries comeses abans de la data d'entrada en vigor d'aquesta Llei han de ser sancionades d'acord amb la normativa anterior, llevat que les disposicions d'aquesta Llei siguin més favorables a l'interessat; en aquest cas, s'ha d'aplicar la Llei.

Els procediments que en la data esmentada s'estiguin tramitant es continuen regint, fins a la seva conclusió, per les normes vigents en el moment de la seva iniciació, excepte en el que la present Llei sigui més favorable a la persona objecte d'expedient.

En tot cas, cal donar audiència a l'interessat.

Disposició transitòria segona.

Els que en entrar en vigor aquesta Llei hagin superat el temps de dos mesos en el compliment d'una sanció d'arrest per falta greu han de ser posats immediatament en llibertat, llevat que tinguin pendents altres responsabilitats disciplinàries.

En el mateix cas, també han de ser posats en llibertat, quan compleixin dos mesos d'internament, els que estiguin complint una sanció d'arrest per falta greu d'una extensió superior.

Disposició transitòria tercera.

A l'entrada en vigor d'aquesta Llei cessen els efectes de les sancions d'arrest, en el supòsit que preveu l'article 69, quan s'hagi superat, o des del moment en què es compleixi el temps de quatre mesos en el seu compliment successiu.

Disposició derogatòria única.

Queda derogada la Llei orgànica 12/1985, de 27 de novembre, i totes les disposicions del mateix rang o inferior que s'oposin al que estableix aquesta Llei.

Disposició final primera.

La Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, i la Llei orgànica 2/1989, de 13 d'abril, processal militar, són aplicables subsidiàriament en totes les qüestions de procediment i recurs que no prevegi aquesta Llei.

Disposició final segona.

Les disposicions addicionals cinquena i sisena tenen caràcter de llei ordinària.

Disposició final tercera.

Es faculta el Govern per dictar totes les disposicions que siguin necessàries per al desplegament d'aquesta Llei orgànica.

Disposició final quarta.

Aquesta Llei orgànica entra en vigor dos mesos després d'haver estat publicada en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei orgànica i que la facin complir.

Madrid, 2 de desembre de 1998.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ